

GIDS VOOR KRIJGSKATTEN

WARRIOR CATS

DE WERELD
VAN DE CLANS

Speciale dank aan Tui Sutherland

*Voor Cys, omdat ze van katten houdt, en voor Rebekah,
omdat ik zeker weet dat zij dat ook zal doen.*

Oorspronkelijke titel: *Warriors Field Guide: Secrets of the Clans*
© 2007 Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

© 2019 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven onder imprint Fantoom

Tekst: Erin Hunter
Vertaling: Ans van der Graaff

Beeldmateriaal: Baeckens Books NV

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 592 1
NUR 283/284
D/2019/6186/11

www.warriorcats.be
www.fantoom.nl

INHOUD

DONDER, WIND, RIVIER, SCHADUW EN STER: DE CLANS

Geschiedenis van de Clans: het ontstaan van de Clans	p. 10
De krijgscodes: de principes volgens welke een krijger moet leven	p. 15
DonderClan: fel en dapper	p. 17
WindClan: snel en trouw	p. 41
RivierClan: slim en sterk	p. 55
SchaduwClan: sluw en trots	p. 77
SterrenClan: wijze voorouders	p. 41

TERRITORIA: LEEF- EN JACHTGEBIEDEN

Het woud: waar de Clans eerst leefden	p. 112
Het woud: volgens de tweebeenen	p. 114

BUITEN DE TERRITORIA

CEREMONIES

PROFETIEËN EN VOORTEKENS: DE TOEKOMST VOORSPELLEN

MEDICIJNEN: DE CLANS GENEZEN

KATTEN BUITEN DE CLANS

De BloedClan	p. 180
De Stam der Waterstromen	p. 192
Zwerfkatten en eenlingen	p. 196
Poesiepoezen	p. 202

ANDERE DIEREN: DIEREN OM OP TE JAGEN, TEGEN DE VECHTEN,

TE VREZEN EN TE RESPECTEREN	p. 204
------------------------------------	--------

MYTHOLOGIE: LEEUWENCLAN, TIJGERCLAN EN LUIPAARDCLAN

WOORDENLIJST

p. 208
p. 218

DONDER, WIND, RIVIER,
SCHADUW EN STER

DE CLANS

Het verhaal over de oorsprong van de Clans en hun krijgers wordt door de katten van alle Clans doorgegeven van oudste aan krijger, van krijger aan leerling, van moederkat aan kitten.

De sage is nooit hetzelfde; sommige delen ervan vervagen, of worden tijdens het vertellen plotseling heel helder. Er zijn zelfs katten die in een schemerzone verblijven en wiens namen en daden verloren zijn gegaan in de nevel van het hol van de oudsten, want de Clans zwerven al ontelbare manen door het woud ...

GESCHIEDENIS VAN DE CLANS

VELE MANEN GELEDEN was het woud een wildernis. Het was nog niet opgedeeld in territoria en in het noorden lag een uitgestrekt moerasgebied. Waar de bomen eindigden, tuimelde een rivier vanuit een donker ravijn omlaag. Op een dag kwamen er katten naar het woud. Ze werden aangetrokken door het zachte geritsel van kleine dieren, schaduwen in het water en het plotselinge geluid van vogelvleugels in de bomen. Dit waren geen krijgskatten. Ze woonden in kleine groepen, nog niet in Clans. Er waren geen grenzen gemarkeerd in het woud en de katten vochten voortdurend, bang dat hun prooi zou opraken en dat hun overlappende gebieden bedreigd werden. Het was een wetteloze, bloederige tijd voor het woud, waarin veel katten stierven.

Op een nacht tijdens volle maan kwamen de katten bij elkaar op een open plek in het bos, die omringd was door vier grote eiken. Ze maakten ruzie over gestolen prooi. Ze sloegen hun klauwen uit en uitdagende strijdkreten vulden het woud. Er volgde een vreselijk gevecht en al snel was de

aarde helemaal doorweekt van het bloed.

Veel katten overleefden de nacht niet. Degenen die dat wel deden, vielen uitgeput door hun verwondingen in slaap op de plek waar ze hadden gevochten. Toen ze wakker werden, zagen ze overal om hen heen de geesten van hun gevallen soortgenoten, niet langer verscheurd en bebloed, maar stralend als gevallen sterren. De overlevenden zaten ineengedoken op de grond en toen de geesten spraken, kregen de katten vreselijke visioenen. Het woud was doordrenkt van bloed en hun kittens werden bij elke pootstap belaagd door de dood. Ze wisten dat er een eind moest komen aan het vechten.

‘Verenig jullie of sterf’, zeiden de geesten.

Onder de levende katten sprak een zwarte poes als eerste. Ze ging staan, met stijve poten van het vechten. ‘Mijn naam is Schaduw’, miauwde ze. ‘Om ons te kunnen verenigen hebben we een leider nodig. Ik kan tot diep in de donkerste nacht jagen. Laat Schaduw over het woud heersen!’ ‘Je zou ons ook de duisternis in leiden!’ miauwde een zilvergrijze kater met groene ogen. ‘Ik ben Rivier! Ik verplaats me door het woud via geheime paden en verborgen plekken. Rivier, niet Schaduw, zou het woud moeten verenigen!’

‘Het woud is meer dan alleen Rivier en Schaduw’, gromde een pezige bruine poes. ‘Wind komt tot in de verste hoeken. Ik ben zo snel als de wind die over het hoge heideland komt aanwaaien. *Ik* zou moeten heersen!’

De grootste van de levende katten heette Donder. Hij was een orangerode kater met amberkleurige ogen en witte poten. 'Wat stelt dat allemaal voor tegenover mijn kracht en jagersinstinct? Als er één kat geboren is om te heersen, dan ben ik het wel.'

Er barstte een woest gekrijs los onder de vier grote eiken. De geestkatten keken zwijgend toe. Plotseling schoven er donkere wolken voor de maan en de levende katten begonnen te beven van angst. Boven op een hoog rotsblok zagen ze een gestreepte vrouwtjeskat staan. Ze was een van de gesneuvelden en haar vacht straalde terwijl de lucht volstrekt donker was. Ze keek woedend naar de katten op de grond.

'Jullie zijn allemaal zo stom als eenden!' miauwde ze.

'Kunnen jullie voor één keer eens niet alleen aan jezelf denken? Denk aan jullie kittens!'

De vier katten – Schaduw, Rivier, Wind en Donder – keken omhoog naar de gestreepte kat, maar zeiden geen van allen iets.

'Het woud is groot genoeg om jullie gezinnen en vele andere te voeden,' miauwde ze tot de zelfverkozen leiders. 'Jullie moeten gelijkgestemde katten zoeken, een thuis in het woud kiezen en grenzen markeren.'

Op dat moment kwam de maan weer achter de wolken vandaan en onthulde een kring van geestkatten rondom de open plek. Een witte kater stapte eruit naar voren. 'Als jullie daarin slagen,' miauwde hij, 'zullen we jullie met acht extra

levens belonen, zodat jullie je Clans nog vele manen kunnen leiden.'

Daarna kwam een tengere lapjespoes naar voren en ging naast de witte kater staan. 'We zullen vanuit de Zilverpels toekijken,' beloofde ze en ze sloeg haar ogen op naar de brede strook sterren aan de nachtelijke hemel. 'We zullen jullie in je dromen bezoeken en op jullie reizen begeleiden.' 'Bij elke volle maan,' miauwde de witte kater, 'komen jullie hier onder deze vier grote eiken bij elkaar. Die nacht zal er vrede heersen. Jullie zullen ons daarboven in de Zilverpels zien en weten dat we toekijken. En als er tijdens die nachten toch bloed wordt vergoten, zullen we jullie onze woede laten merken.'

'Jullie worden krijgskatten!' riep de gestreepte poes vanaf het hoge rotsblok.

Donder, Rivier, Wind en Schaduw bogen het hoofd.

'Van nu af aan zullen jullie volgens een krijgscode leven. Jullie harten zullen vervuld zijn van moed en edelmoedigheid, en als jullie moeten vechten, zal dat niet uit hebzucht zijn, maar omwille van eer en rechtvaardigheid.' Het bleef lang stil. Uiteindelijk knikte Donder met zijn brede oranje kop. 'Dat is een wijs advies. Ik weet zeker dat we in vrede onze territoria kunnen kiezen en de grenzen op een eerlijke manier kunnen markeren.'

Een voor een mompelden ook de andere katten hun instemming. Daarna gingen ze op zoek naar katten zoals zijzelf, met soortgelijke vermogens en vaardigheden. Rivier

vond katten die bereid waren op hun prooi te vissen. Schaduw verzamelde nachtelijke jagers met een goed verstand en scherpe klauwen. Donder vond katten die hun prooi door het dichtste struikgewas konden achtervolgen. Wind verzamelde de snelste renners en katten die zich thuis voelden op het open heideland. Daarna verdeelden ze het woud, zodat er voor elke Clan voldoende prooi was om te overleven en alle katten in veiligheid konden leven. En toen de leiders voor de eerste keer bij volle maan terugkeerden naar de vier eiken, gaven de katten die tussen de sterren woonden hun elk acht extra levens, zoals ze hadden beloofd. Er heerste niet altijd vrede tussen de Clans, maar dat viel te verwachten ... Katten worden niet voor niets met klauwen en tanden geboren. Maar omdat ze volgens de krijgscodes leefden, waakten hun gevallen voorouders over hen en hielpen ze hen tijdens hun leven. En zo begon het tijdperk van de Clans.

DE KRIJGSCODE

1. Verdedig je Clan, zo nodig met je leven. Je mag vriendschap sluiten met katten van andere Clans, maar je eerste loyaliteit ligt altijd bij je eigen Clan, als je ooit tegenover ze komt te staan in het gevecht.
2. Jaag niet in het territorium van een andere Clan en betreed dit niet zonder toestemming.
3. Oudsten en kittens moeten vóór leerlingen en krijgers te eten krijgen. Leerlingen mogen niet eten voordat ze hebben gejaagd om de oudsten te voeden, tenzij ze daar toestemming voor hebben.
4. Prooi wordt alleen gedood om te worden opgegeten. Bedank de SterrenClan voor het leven van de prooi.
5. Een kitten moet minstens zes manen oud zijn om leerling te mogen worden.
6. Nieuwe krijgers moeten de eerste nacht nadat ze hun krijgersnaam hebben ontvangen zwijgend over het kamp waken.
7. Een kat kan geen commandant worden als hij niet minstens één leerling heeft opgeleid.

8. De commandant wordt Clanleider wanneer de huidige leider sterft of zich bij de oudsten voegt.
9. Als de commandant sterft of zich bij de oudsten voegt, moet de nieuwe commandant worden gekozen vóór maanhoog.
10. Elke volle maan wordt er een Grote Vergadering gehouden. Gedurende die hele nacht geldt een wapenstilstand; er wordt tussen de Clans onderling niet gevochten.
11. Grenzen moeten dagelijks worden gecontroleerd en gemarkeerd. Daag alle katten uit die zonder toestemming in je territorium komen.
12. Geen enkele krijger mag een kitten die pijn heeft of in gevaar verkeert aan zijn lot overlaten, zelfs niet als het een kitten van een andere Clan is.
13. Het woord van de Clanleider is wet.
14. Een eerbare krijger hoeft geen andere katten te doden om een gevecht te winnen, behalve als die zich niet aan de krijgscode houden, of uit zelfverdediging.
15. Een krijger wijst het gemakkelijke leven van een poesiepoes af.

DONDERCLAN

VUURSTER OVER DE DONDERCLAN

IK BEN VUURSTER. Welkom bij de DonderClan – de Clan van moed en trouw. Ik ben niet in het woud geboren, maar de DonderClan verwelkomde me. Toen ik mezelf eenmaal had bewezen als krijger, kregen ze respect voor me. Ik ben uitgegroeid tot hun leider en ik zou al mijn negen levens voor hen opofferen, net zoals mijn Clangenoten hun levens zouden opofferen voor mij en elkaar. Geen enkele andere Clan in het woud is zo oprecht of zo dapper. Ik respecteer en bewonder de andere Clans, maar mijn hart ligt hier, bij de DonderClan – de Clan van helden, van medeleven, van het lot.

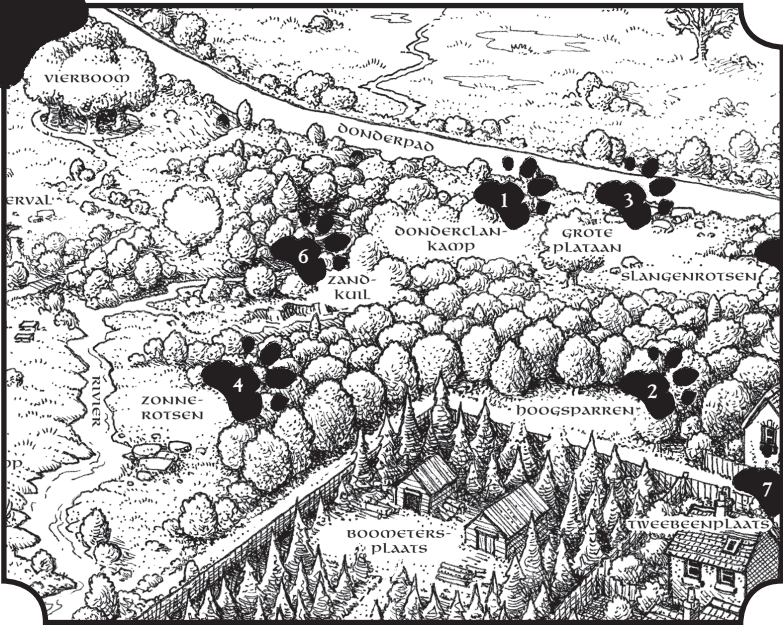
Clankarakter: In vreedstijd respectvol tegenover andere Clans. In de strijd fel, dapper en trouw. DonderClankatten komen op voor het goede en schrikken er niet voor terug de krijgscodes op de proef te stellen.

Prooi: Muizen, woelmuizen, eekhoorns, zo nu en dan een konijn en vogels zoals spreeuwen, eksters, houtduiven en lijsters.

Jachtvaardigheden: Uitstekende sluiptechniek. Ze blijven bovenwinds, zodat de prooi hen niet ruikt, en sluipen ongezien en ongehoord door het woud.

DONDERCLAN WOUDE TERRITORIUM

1 **DonderClankamp:** Beschut aan de voet van een zandravin en goed beschermd door doornstruiken is het kamp moeilijk aan te vallen en gemakkelijk te verdedigen.

2 **Hoogsparren:** Pas op voor de boometer van de tweebeenen! Die laat de aarde schudden en maakt diepe geulen die zich met modderwater vullen.

3 **Grote Plataan:** De takken zijn tot aan de uiteinden dik en sterk. Jonge leerlingen leren hier klimmen en dagen elkaar uit om hoger te gaan.

Zonnerotsen: Een warm plekje in de zon. Hou je ogen open voor prooi die tussen de spleten door schiet! Vele manen geleden, toen de rivier veel breder was dan nu, vormden de Zonnerotsen een eiland. Alleen de RivierClan kon erheen zwemmen. Toen zakte het water en werden de Zonnerotsen deel van de woudoever, en eiste de DonderClan ze op. Ze stonden de katten van de RivierClan niet toe hun territorium te doorkruisen om naar de Zonnerotsen te gaan. Sindsdien is er tussen beide Clans vaak gevochten om deze gladde, zonverwarmde stenen.

Slangenrotsen: Pas op voor giftige adders! Hier groeit veel kervel. De grotten onder de rotsen bieden onderdak aan gevaarlijke dieren als vossen, dassen en zelfs honden.

Zandkuil: Een trainingskuil omringd door bomen. Leerlingen zullen zich niet gauw pijn doen op de zachte grond.

Tweebeenplaats: Een doolhof van kleine donderpaden en tweebeennesten (zie *Andere dieren, Tweebenen*). Er zijn twee soorten katten in de tweebeenplaats: eenlingen en poesiepoezen (zie *Katten buiten de Clans, Zwervers en Eenlingen en Poesiepoezen*).

LICHTHART VERTELT

DE DOOD VAN SNELPOOT

HET WAS NIET EERLIJK dat alleen Wolkpoot krijger werd. Wij waren net zo goed en deden net zo hard ons best, maar Blauwster negeerde ons en behandelde ons als domme kittens. Snelpoot zei dat we iets moesten doen dat zò dapper was, dat Blauwster ons wel krijgers zou *moeten* maken. Niemand wist waardoor de prooi bij de Slangenrotsen verdwenen was, maar Snelpoot dacht dat we wel een spoor zouden vinden als we daarheen gingen. En dat klonk logisch, toch? We zouden het spoor volgen, ontdekken wie onze prooi stal en het dan aan Blauwster vertellen. En dan zouden we krijgers worden!

Snelpoot wist een paadje door de varens achter het hol van de oudsten, dus we slopen net voor de dageraad weg en gingen naar de Slangenrotsen. Mijn poten trilden toen we door de bladeren renden. Ik wist dat mijn mentor Witstorm boos op me zou zijn, want leerlingen mogen het kamp niet verlaten zonder toestemming. Maar hij zou onder de indruk zijn als ik de Clan had helpen redden!

Er hing een vreemde geur bij de Slangenrotsen ... woest en duister. Ik hield in, maar Snelpoot rende door.

‘Snelpoot!’ siste ik toen hij over een omgevallen boom klauterde. ‘Wees voorzichtig!’

‘Maak je niet druk’, riep hij. ‘Er is hier niets!’

Hij had het amper gezegd of er kwam een reusachtig beest de grot uit vliegen, dat zijn kwijlende kaken om Snelpoots keel sloot. Het was een hond, de grootste die ik ooit had gezien. Het liefst van alles wilde ik wegrennen, maar ik kon Snelpoot niet achterlaten.

Snelpoot probeerde zich draaiend en grauwend los te rukken, maar de hond schudde hem heen en weer als een eekhoorn en gooide hem toen naar de andere kant van de open plek. Ik rende naar hem toe en zag dat hij bloedde, maar hij slaagde erin op te staan, zich om te draaien en door te vechten. De hond kwam op ons af, zijn kop laag, zijn glimmende tanden ontbloot. Ik dook in elkaar, wachtte tot hij op nog maar een muislengte afstand was en haalde toen mijn klauwen over zijn gezicht. Hij sprong jankend achteruit en even dacht ik: *het komt wel goed. Hij is maar alleen en wij zijn met z'n tweeën.*

Maar toen zag ik de andere honden.

Het waren er minstens zes, verspreid over de open plek, allemaal zeker vier keer zo groot als wij. Ze gromden zo hard dat het leek of de aarde beefde. ‘Dood, dood’, grauwden ze. En toen sprongen ze. Ik stoof naar voren, sprong omhoog en zette mijn klauwen in een zachte onderbuik. Terwijl ik me krabbend en bijtend vastklampte, hoorde ik Snelpoot woedend en uitdagend spugen, sissen en krijsen. De wereld

draaide ondersteboven en de lucht werd uit mijn longen geslagen. Ik herinner me zand, een woud van poten, rondwervelende vacht en bloed. Op een gegeven moment zag ik dat Snelpoot aan de meute ontsnapte en in een boom klom. Ik bad tot de SterrenClan dat hij het zou halen, maar reusachtige poten trokken hem hard naar de grond omlaag. Toen liep er bloed in mijn ogen en kon ik niets meer zien. Maar ik kon nog wel horen en tussen het gegrom en gegrauw door klonk er ook gejang. Ik weet niet wanneer het einde kwam voor Snelpoot; ik herinner me alleen dat hij vocht als de hele LeeuwenClan bij elkaar. Zo zal ik me hem altijd blijven herinneren.

Toen werd ik door elkaar geschud. Ik voelde me zo licht als de lucht, sloeg tegen een rots en alles werd donker. Ik werd drie zonsopgangen later wakker in het hol van Sintelpels. Vuurhart en Wolkstaart hadden me gevonden en terug naar huis gebracht. Sintelpels zei dat ik nachtmerries had gehad en in mijn slaap *meute* en *dood* riep, maar daar kan ik me niets meer van herinneren.

Het eerste wat ik me herinner is dat ik Wolkstaarts warme witte vacht tegen de mijne voelde. Toen ik bewoog, werd hij meteen wakker, alsof hij al die tijd had gewacht tot ik zou ontwaken.

Ik wist meteen dat er iets mis was. Het was niet alleen de pijn. Mijn gezicht voelde stijf en strak en ik kon aan één kant niets zien. Ik was een oog kwijt! Toen ik begreep wat de honden me hadden aangedaan, wenste ik dat ik net als Snelpoot vechtend was gestorven. En toen Blauwster me mijn krijgersnaam, Geengezicht, gaf, wist ik niet meer wie ik was.

Zonder Wolkstaart zou ik die moeilijke tijd niet hebben overleefd. Hij gaf me iets om voor te leven en ik wist dat het goed zou komen met me; hoe ik er ook uitzag. Zolang Wolkstaart van me hield, was ik niet langer Geengezicht, maar Lichthart.